

Cal i és possible una Vaga General fins aconseguir totes les nostres reivindicacions

Cinc anys de crisi política continua de l'estat monàrquic

Tot el sistema de dominació política de la burgesia a l'Estat Espanyol es troba en crisi des de 2015. Les quatre convocatòries generals en quatre anys reflecteixen la incapacitat de la classe dominant per a constituir un govern estable. I això malgrat els grans esforços de tots els partits que configuren el parlament per evitar l'enfonsament de la monarquia, defugint de posar el focus en la putrefacció de l'estat, que va estar a la base de la caiguda de Rajoy. Una gran ombra de silenci còmplice o de petites declaracions de circumstàncies cobreix l'espectacle de la corrupció política generalitzada (inclosa la Casa Reial). Silenci també davant del cas Villarejo que mostra com la judicatura, la policia i els serveis d'intel·ligència han estat posats a disposició directa dels interessos polítics i econòmics més repugnants (guerres a l'interior del PP, muntatges contra adversaris polítics com Podemos i catalans, conspiracions econòmiques dels bancs i grans empreses a l'interior i a l'exterior de l'estat).

La burgesia no aconsegueix que el PP, el seu representant polític central durant els darrers 40 anys, remunte la crisi o siga substituït netament per l'alternativa preparada ad hoc (Ciudadanos). La incorporació de Vox fins ara no ha estat suficient i sembla que inclús pot retrocedir les properes eleccions. El PSOE, la taula de salvació en aquest tipus de circumstàncies, ni aconsegueix la majoria necessària ni és capaç d'arribar a acords que li permetisquen governar amb tranquil·litat.

Res ha sigut suficient. Ni les clares instruccions d'Ana Botín (Banc Santander) al dia següent de les eleccions del 28 d'abril del 2019, demanant al PP i Ciudadanos que «deixen governar al PSOE». Ni la tradicional venda de vots del PNV, ni el vergonyós entreguisme dels partits de la burgesia catalana (PDCAT i ERC) pidolant l'indult per als seus presos del procés. Ni les facilitats de Podemos, decidit a acceptar qualsevol pacte que li permetisca incorporar-se a les prebendes de l'estat burgès i frenar el sagnat generalitzat de les seues files.

Les falses il·lusions dels milions de treballadors i treballadores, de joves, que voten PSOE, IU, Podemos, Bildu i assimilats, topeten una i altra vegada amb la realitat: elecció darrere elecció, res substancial no ha canviat per a bé. El PSOE, al govern des de fa un any, no ha tocat cap de les mesures més agressives dels governs anteriors contra la classe obrera i la població treballadora, contra les llibertats democràtiques ni contra Catalunya. Ni tan sols ha depurat l'administració de l'estat, la judicatura, la policia, el CNI, etc, dels elements col·laboradors amb la corrupció de l'etapa PP.

A hores d'ara, resten en peu totes les reformes laborals i de les pensions, la llei Mordassa, la reforma del Codi Penal, les lleis d'Arrendaments i Hipotecària o la Llei d'Estrangeria. L'Estat Espanyol continua tractant com aliats i venent armes a països amb règims dictatorials que duen guerres abjectes contra pobles, com ara Israel, Aràbia Saudita i Turquia. I, per suposat, les tropes espanyoles mantenen totes les seues intervencions imperialistes a l'exterior, com en Afganistan i Síria.

L'actual govern del PSOE no ha afluixat ni una mica la repressió permanent contra la classe obrera ni contra Catalunya i les altres nacionalitats. Les lleis més repressives de l'era Rajoy s'apliquen fil per randa com aleshores. Les multes i detencions es multipliquen i als jutjats i les presons continua havent-ne centenars de lluitadors sindicals i socials.

La sentència del procés manifesta una cínica impostura que és reflexe de les maniobres de càstig a l'adversari. D'una part s'afirma que va ser una ridícula enganyifa sense cap ni peus i de l'altra se la castiga durament com a intent de sedició (sense violència). Una novetat en la judicatura europea! Un arranjamant de comptes entre fraccions de la burgesia que haguera pogut ser evitada pel govern durant els mesos anteriors. Ben al contrari, ara l'adoba amb el reforçament de l'ocupació militar i policial extrema del territori català i amb l'amenaça d'una nova aplicació de l'art. 155 i de la Llei de Seguretat Nacional. L'acatament de Pedro Sánchez a la sentència i al «compliment integral de les penes», mentre organitza les càrregues policials contra les massives mobilitzacions de resposta, és també un avís per a navegants: el PSOE avala la tesi de la sentència del Tribunal Suprem per la qual qualsevol protesta o mobilització social pot ser qualificada penalment de sedició!

La classe obrera necessita un partit propi que lluite per acabar definitivament amb totes les seues penúries

S'acabà la gran crisi econòmica del 2008-09 i ja està a portes una de nova, però mentrestant les condicions de vida de la classe treballadora no han deixat d'empitjorar substancialment. L'atur crònic, la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, l'amenaça contra les pensions, la precarització generalitzada del treball, l'habitatge a preus impossibles, els desnonaments, la degradació de la sanitat i educació públiques, la sobreexplotació dels migrants, la pobresa feminitzada, constitueixen el nostre dia a dia.

Els dirigents de les grans federacions sindicals (CCOO i UGT) col·laboren amb el manteniment de la situació política i social mitjançant un pacte perpetu de pau social amb la patronal i el govern de torn.

Tots els dirigents dels partits que diuen defensar els interessos dels treballadors han entrat al joc de la dominació de classe, limitant-se a demanar miquetes a l'amo, perquè tinguem algun interès en votar-los. PSOE, IU, però també Podemos, Bildu o la CUP, estan ansiosos de formar part dels governs burgesos autonòmics o central, de donar una suposada coloració «progressista» al manteniment de l'ordre burgès actual que garanteix l'explotació capitalista. Cadascú amb la seua modalitat, tots estos partits enverinen als treballadors amb ideologies alienes que els neguen com a classe en lluita irreconciliable amb la

burguesia. És el cas del democratismes «ciutadanista» del PSOE i IU, però també del «ciutadanisme radical» de Podemos, que intenta fer creure que el «vot del poble» als parlaments pot fer canviar alguna cosa important i plora per arribar a ser la cossa del PSOE. O de «l'independentisme d'esquerres», de Bildu i la CUP, que crea la il·lusió de l'existència d'una nació on les classes tenen interessos comuns i desvia completament la ràbia social al focus de l'opressió nacional, total per defensar «la unitat popular» amb la seua burgesia perifèrica i acabar cobrint la subordinació i tripijocs d'aquella amb la monarquia.

Les noves eleccions no solucionaran res

L'estat burgès és una màquina burocràtica creada per assegurar i defensar els interessos de la classe dominant. Els governs, al capdavant, només són la junta gestora dels assumptes generals de la burgesia. A les eleccions simplement ens deixen triar qui farà aquesta funció. Si existira un partit obrer revolucionari es podria presentar a les eleccions i utilitzar la tribuna parlamentaria per explicar precisament això, que res es resol amb unes eleccions, que les nostres reivindicacions han de ser defensades amb les nostres pròpies mans, en la lluita sense quarter que ens organitze i unifique com a classe per damunt de tot tipus de divisions, entre elles les nacionals.

Eixe partit no existeix i una bona part dels treballadors, malgrat l'experiència, cerca utilitzar el vot als dels partits anomenats «d'esquerres» per revertir o almenys esmorteir les pitjors conseqüències de tots els atacs dels governs del PP. Aquests treballadors cerquen també instrumentalitzar eixe vot per fer muralla front al franquisme reviscolant.

A eixos treballadors nosaltres els cridem a votar al partit que consideren més útil per a concentrar la força de la nostra classe en aquest terreny i ocasió. Però els expliquem amb claredat que, com demostra la història, inclosos els sis mesos que han passat des dels anterior comicis d'abril de 2019, que és la política traïdora de col·laboració de classes d'eixos partits la que adoba el terreny del feixisme i que l'única possibilitat d'aconseguir victòries és la lluita organitzada i unida als centres de treball, els barris obrers, els carrers..., com fan els pensionistes els darrers anys.

Cal posar-se a construir l'instrument necessari per posar fi a tota explotació i opressió

Siga el que siga el resultat electoral, cal que tots els treballadors i treballadores més conscients ens reorganitzem sobre bases polítiques de classe per escapar d'aquest sistema econòmic i social capitalista que es podreix i ens devora.

Som la classe social majoritària, l'única classe productiva. El nostre futur, al que està lligat el de la humanitat, rau en construir un nou partit obrer revolucionari sense lligams amb la classe enemiga, que siga una eina activa de la construcció alhora d'una internacional obrera revolucionària. Un partit amb un programa revolucionari que eleve l'actual endarreriment del nivell de consciència dels treballadors i els faça encaminar tots els combats cap a la desaparició definitiva de les classes, de l'explotació i l'opressió d'una part de la societat sobre l'altra, cap el socialisme.

I cal respondre ja a les agressions i la repressió de l'estat

Ara és el moment! Davant la situació creada per la sentència del procés, la mobilització de masses per tota Catalunya i la repressió exercida pels governs central i autonòmic contra ella, cal respondre en termes de classe arreu de tot l'Estat Espanyol.

Els sindicats obrers, els partits que diuen defensar-nos, totes les organitzacions del moviment obrer han de cridar a la lluita com un sol puny en solidaritat obrera contra el capital i el seu estat, contra la repressió!

Perquè cal i és possible una Vaga General fins aconseguir totes les nostres reivindicacions:

Per l'organització assembleària i coordinació centralitzada de les treballadores i treballadors a les fàbriques, les empreses, els barris, els pobles! Per l'autodefensa de les nostres lluites!

Ninguna confiança en els dirigents que ens han dut al present carreró sense eixida!

Pel treball, els salaris, les pensions i l'habitatge dignes!

Per la defensa de la sanitat i l'educació universals, públiques, gratuïtes, laiques i de qualitat!

Per la defensa de totes les llibertats democràtiques: d'expressió, organització, reunió, vaga, manifestació i protesta!

Per la llibertat i anul·lació de tots els càrrecs i sentències contra els lluitadors polítics i socials!

Per l'exercici democràtic del dret a l'autodeterminació de tots els pobles!

A baix la monarquia! Per un govern obrer! Per la república obrera!

17 d'octubre de 2019

IKC - INTERNACIEMA KOLEKTIVISTA CIRKLO